

LIDÉ JSOU VÍC NEŽ BYZNYS

Byznys nade vše – zhruba tak argumentuje státní akciovka Letiště Praha, která už tři roky bez skrupulí prosazuje svůj plán na rozšíření letiště v Ruzyni. Chce ho zvětšit tak, aby letecký provoz zasahoval ještě víc do města, a používá k tomu připitomělou metaforu o „důležité vstupní bráně do země“. S drzostí kšeftařům vlastní chrlí do médií žvásty o rekonfiguraci, která prý zlepší kvalitu života obyvatel v okolí letiště. Požaduje na svoje vizionářské zvyšování zisků 55 miliard z veřejných peněz, má podporu Babišových ministrů – a to vše v době, kdy zdejší mocipáni nejsou schopni postarat se o lidi a resorty ohrožené a zasažené koronavirem. Hezky to ostatně zapadá do řádění zdejší vlády, která umí s přehledem leda tak dokola vyhlašovat nouzový stav, aby protlačila totalitářské zákony o šmírování lidí a rozšiřování pravomoci policajtů. Ty ostatní, budící zdání ochrany obyvatel před nákazou, představují čím dál větší bordel na kolečkách...

Plán rozšíření ruzyňského letiště je i bez ohledu na epidemii covid-19 natolik zastaralý a absurdní, že jsou proti němu kromě obyvatel okolních čtvrtí i někteří senátoři a radní pražského magistrátu. Dokonce i oni si všimli, že v době klimatické krize je nárůst letecké dopravy sebevražedný krok, a iniciovali proti němu petici. Na zdejší poměry je nebývalé také soudní rozhodnutí proti stavbě, zdůvodňované právě ohrožením životního prostředí.

Od začátku jsou proti rozšiřování letiště ekologičtí aktivisté, které letos navíc povzbudil londýnský precedent – soudní zákaz rozšíření letiště Heathrow.

Další ukázkou toho, jak stát dává přednost zájmům byznysu před zájmy všech ostatních, je doporučení vládní „uhelné komise“ ukončit těžbu a spalování uhlí v České republice až v roce 2038. Klimatická krize se rozjíždí v plné síle mnohem rychleji a razantněji, než se v uplynulých desetiletích předpokládalo. Komise, v níž převládají lidé napojení na průmysl, jenž se už dávno měl stát minulostí, aby byl v budoucnu život na planetě aspoň

trochu podobný tomu dosavadnímu, samozřejmě rozhodla v zájmu uhlobaronů a zneužila tématu k prosazení předražené jaderné energie.

Aby mohlo několik zbohatlíků dál rýžovat další a další zisky, je obětována budoucnost mladých lidí a dalších generací. Na příkladu rozhodnutí o rozšiřování letiště a tragicky pozdního ukončení těžby uhlí lze krásně demonstrovat bezohlednost kapitalismu, režimu, jenž na cestě za ziskem půjde klidně přes mrtvoly. A dalších příkladů by se dalo najít bezpočet. Jasně ilustrují provázanost státu se zájmy velkého byznysu a neudržitelnost pohádky o demokracii, v níž rozhodují o budoucnosti sami lidé.

Nazývejme věci pravými jmény. Současnou politickou podobou kapitalismu coby ekonomické doktríny vykořisťování námezdně pracujících je demokracie buržoazní. Tedy způsob vládnutí, kdy je sice lidem umožněno volit, ale jen za podmínek zachování zájmů ekonomických elit. Pokud by tyto zájmy měly být ohroženy, je nasazena síla korporátních médií, proces odvedení pozornosti a marginalizace nespokojených a velmi často se ke slovu dostane i policejní obušek.

Nehledě na tato úskalí, zrodilo se a je aktivní hnutí za klimatickou spravedlnost, reprezentované u nás hned několika různými skupinami, například iniciativou Limity jsme my. Síla byznysu, pokud jde o vliv na různá hlasování a komise, je obrovská. Nemělo by to ale být něco, co by nás mělo odradit. Naopak to berme jako výzvu. Je přitom ovšem velice důležité nespojit se s byznysem, jenž ničí lidské životy, planetu a budoucnost, na jeho hřišti. To znamená nepřístupovat na pravidla buržoazní demokracie, která nemáme šanci ovlivnit, jelikož je narýsovali, udržují a dle svých potřeb upravují či porušují ti, v jejichž zájmu existují. Namísto toho musíme vedle volání po okamžitém ukončení škodlivých průmyslových odvětví zároveň volat po skutečné demokracii, kde mohou lidé prosazovat své skutečné zájmy. Po skutečné demokracii, kde lidé a příroda jsou víc než zisky několika vyvolených.